

Sygnatura akt: XI GC 893/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Weronika Szymczuk - Dąbkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R. (1) i F. S.

przeciwko (...) spółka akcyjna w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółka akcyjna w W. solidarnie na rzecz powodów M. R. (2) i F. S. kwotę 7.090 (siedem tysięcy dziewięćdziesiąt) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 18 marca 2013 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 1.637 (jeden tysiąc sześćset trzydzieści siedem) złotych i 11 (jedenaście) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. zwraca powodom solidarnie od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 534 (pięćset trzydzieści cztery) złotych i 89 (osiemdziesiąt dziewięć) groszy tytułem nadpłaconej zaliczki.

Sygnatura akt: XI GC 893/15

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 kwietnia 2015 r. powodowie F. S. i M. R. (2) wnieśli o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 5.100 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 marca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazali, iż w wyniku kolizji uszkodzony został należący do T. G. samochód przystosowany do nauki jazdy. Sprawcą kolizji była osoba ubezpieczona u pozwanej z tytułu odpowiedzialności cywilnej. Poszkodowany, w związku z prowadzoną działalnością w postaci szkoły nauki jazdy, zmuszony był wynająć samochód zastępczy, a następnie scedował roszczenia odszkodowawcze na powodów. Pozwana przyjmując swoją odpowiedzialność co do zasady, odmówiła jednak zwrotu kosztów pojazdu zastępczego w kwocie żądanej przez powodów - tj. 9.840 zł za 20 dni najmu pojazdu zastępczego według stawki dobowej 400 zł i zaspokoila roszczenie powodów z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.750 zł. Powodowie wyjaśnili, iż dochodzą kwoty stanowiącej część roszczenia za najem pojazdu.

Dnia 13 lipca 2015 r. pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz złożyła wniosek o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm

przepisanych. W uzasadnieniu pozwana przyznała, że prowadziła likwidację przedmiotowej szkody komunikacyjnej. Za bezsporne uznała, iż w cennikach wypożyczalni pojazdów konsekwentnie wskazywana jest cena co najmniej 400 zł netto, jednak stawkę tę zakwestionowała jako nierealną. Zarzuciła, że wynajęcie przedmiotowego pojazdu za cenę podawaną w pozwie jest niemożliwe z ekonomicznego punktu widzenia. Podniosła, że rzeczywiste ceny najmu pojazdów zastępczych oscylują w granicach 0,25% wartości wynajmowanego pojazdu.

Odpowiadając na zarzuty pozwanej zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty pełnomocnik powodów podniósł, iż wypłacone przez pozwaną odszkodowanie nie zrekompensowało szkody, jaką doznał poszkodowany. Wyjaśnił, iż cena za najem przyjęta przez powodów nie jest wygórowana. Podkreślił, że poszkodowany, w związku z wypadkiem komunikacyjnym, nie ma obowiązku poszukiwania najtańszego sposobu likwidacji szkody. Dodał, że poszkodowany w okresie najmu nie posiadał innego samochodu, z którego mógłby korzystać w zastępstwie pojazdu uszkodzonego.

W piśmie z dnia 4 stycznia 2016 roku (karta 125) strona powodowa rozszerzyła żądanie do kwoty 7.090 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) należy do T. G., który prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Szkoła (...) z zakresu nauki jazdy i pilotażu. Samochód marki R. (...) o nr rej. (...) był niezbędny T. G. do prowadzenia działalności gospodarczej. Poszkodowany w czasie wypadku posiadał trzy samochody przystosowane do nauki jazdy, z których przez cały czas korzystał.

Dowód:

- zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym REGON k. 7v
- zaświadczenie o zmianie we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej k. 8
- kopia dowodu rejestracyjnego pojazdu, k. 16
- decyzja w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej k. 8v
- zeznania świadka T. G. k.95-96

Przystosowany do nauki jazdy samochód marki R. (...) o nr rej. (...), uległ w dniu 30 listopada 2012 r. kolizji, której sprawcą była osoba posiadająca ubezpieczenie OC w (...) spółce akcyjnej w W..

W wyniku kolizji doszło do uszkodzenia między innymi: zderzaka tylnego, lampy tylnej, pokrywy tylnej.

Dowód:

- kopia dowodu rejestracyjnego pojazdu, k. 16
- kosztorys k. 29v-31
- zdjęcia k. 77-78

(...) spółka akcyjna uznała swoją odpowiedzialność za naprawienie szkody, wypłacając w ramach odszkodowania kwotę 2.750 złotych.

Niesporne a ponadto dowód:

- decyzja, k. 18v

Poszkodowany wynajął u F. S. i Marka Różańskiego samochód R. (...) o nr rej. (...) w okresie od 3 grudnia 2012 r. do 11 stycznia 2013 r.

Z tytułu wynajmu F. S. i M. R. (2) wystawili poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.840 zł brutto za 20 dni wynajmu płatną w terminie 7 dni. Przyjęto stawkę 400 zł netto (492 zł brutto) za dobę wynajmu. Wymienione osoby zawarły z poszkodowanym umowę cesji wierzytelności.

Dowód:

- umowa najmu, k. 9v
- potwierdzenie zwrotu pojazdu z tytułu umowy najmu, 15
- faktura VAT, k. 9,
- zeznania świadka T. G. k.95-96

Pismem z dnia 5 grudnia 2012 r. pełnomocnik poszkodowanego wniósł o przeprowadzenie dodatkowych oględzin uszkodzonego pojazdu. Zgłoszenie ponowiono dnia 13 grudnia 2012 r. Pozwana była ponaglana do udzielenia odpowiedzi na pisma poszkodowanego.

Pismem z dnia 6 grudnia 2012 r. pełnomocnik poszkodowanego zgłosił pozwanej powstanie szkody.

Dowód:

- pismo z dnia 5 grudnia 2012 r. k. 11v
- pismo dnia 13 grudnia 2012 r. k. 10v
- korespondencja mailowa k. 13-15
- pismo z dnia 6 grudnia 2012 r. k. 17

W dniu 14 stycznia 2013 r. poszkodowany T. G. zawarł z F. S. i M. R. (2) umowę cesji wierzytelności, którą przejął swoją wierzytelność przysługującą mu z tytułu polisy ubezpieczenia OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 30 listopada 2012 r. w zakresie i z tytułu kosztów najmu samochodu zastępczego.

Uprawieni z tytułu umowy cesji wnieśli o przyznanie i wypłatę odszkodowania tytułem rekompensaty kosztów wynajęcia przez niego samochodu zastępczego. (...) spółka akcyjna odmówiła wypłaty odszkodowania w dochodzonej wysokości.

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności k. 34v,
- pismo z dnia 14 lutego 2013 r., k. 18

Pismem z dnia 17 października 2013 r. pełnomocnik poszkodowanego wezwał (...) spółkę akcyjną do zapłaty kwoty 7.090 zł w terminie 7 dni liczonych od dnia otrzymania pisma. (...) spółka akcyjna nie uznała roszczenia poszkodowanego.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 19 – 20.

Uzasadniony i konieczny czas naprawy pojazdu R. (...) nr rej. (...) wynosił 35 dób.

Ustalony koszt wynajmu samochodu zastępczego do prowadzenia lekcji nauki jazdy o parametrach zbliżonych do pojazdu uszkodzonego w opcji pełnego ubezpieczenia pojazdu, z wykupionym udziałem własnym w szkodzie i bez limitu kilometrów w 2012 r. wahał się w granicach od 350 zł do 400 zł netto za dobę.

Dowód:

- cenniki, k. 30 – 31v
- pisemna opinia biegłego sądowego W. S., k. 101 – 109
- ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego W. S.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Niespornym jest, iż sprawcę szkody i pozwaną łączyła umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zgodna z treścią przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Przepis art. 4 powyższej ustawy wskazuje, iż ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Natomiast w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust 1 ustawy).

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z treścią art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, iż spełnione zostały ww. przesłanki, a mianowicie pozwana nie kwestionowała, iż sprawcą szkody była osoba, która była w tym czasie ubezpieczona z tytułu odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej. Co za tym idzie pozwana jest legitymowana biernie do występowania w tym procesie. Poza sporem pozostawała także umowa cesji wierzytelności przysługującej poszkodowanemu na rzecz powodów i jej ważność. Niesporny był również uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na okres 20 dni.

Spór w istocie dotyczył ustalenia wysokości zaistniałej szkody, a konkretnie przyjętej przez strony uzasadnionej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, w tym – opinii biegłego, kwestionowanej wprawdzie przez stronę pozwaną, lecz podtrzymanej przez biegłego na rozprawie głównej po zapoznaniu się z zarzutami strony pozwanej, przy rzeczowym odniesieniu się do wszystkich zarzutów wyartykułowanych przez pozwaną spółkę.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, pisemnej i ustnej opinii biegłego oraz zeznaniach świadka – T. G.. Świadek wskazał, iż uszkodzony pojazd nie mógł zostać zastąpiony przez żaden inny pojazd posiadany przez niego i wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej.

Sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436 § 2 k.c. – czyli na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Powyższe ustalenie implikuje odpowiedzialność pozwanego jako ubezpieczyciela bezpośredniego sprawcy szkody.

Sprawca szkody w wypadku komunikacyjnym ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 436 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń – według zasad określonych w § 2 tego przepisu. Przy czym zobowiązany ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania, z którego szkoda wynikła. Naprawienie szkody obejmuje zaś straty, które poszkodowany poniósł (art. 361 k.c.). Odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Zgodnie z obowiązującą w polskim prawie cywilnym zasadą pełnego odszkodowania, którą wyraża przepis art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. Z tego względu naprawienie szkody obejmuje – w granicach wyznaczonych przez związek przyczynowy – straty, jakie poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody mu nie wyrządzono.

Zasadność wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego nie budzi wątpliwości Sądu. Również pozwana nie kwestionowała ogólnej zasadności wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, toteż Sąd uznał, iż wynajem pojazdu zastępczego pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą w dniu 30 listopada 2012 r. kolizją drogową.

W ocenie Sądu zastosowana przez strony umowy najmu samochodu zastępczego stawka w wysokości 400 złotych netto mieści się w granicach stawek rynkowych, co wykazała także opinia biegłego.

Opinia ta była spójna, logiczna i wyczerpująca, a metodologia przyjęta przez biegłego nie może budzić zastrzeżeń, dlatego sąd uznał opinię za w pełni wiarygodną. Biegły określił uzasadniony technologicznym i organizacyjnym czasem naprawy okres wynajmu pojazdu zastępczego na 32 dni (gdy tymczasem powodowie wnosili o zasądzenie kwoty za 20 dni wynajmu), a także potwierdził stawkę najmu 400 zł netto za dobę jako mieszczącą się w górnej granicy stawek rynkowych.

Zarzuty do opinii biegłego wniosła strona pozwana, która podniosła, iż biegły nie wytłumaczył, czy wyniki opinii biegłego były poddane testowi realności. Pozwana zwróciła się do biegłego o wyjaśnienie, czy zna przypadki wynajęcia auta do nauki jazdy po cenach wielokrotnie niższych i czy ma wiedzę o cenach faktycznie występujących poza cennikami. Nadto w ocenie pozwanego towarzystwa ubezpieczeń biegły pominął cennik ujawniony przy sprzeciwie.

W toku uzupełniającej opinii biegły podtrzymał swoje stanowisko.

Biegły wyjaśnił, że stawka najmu pojazdów przystosowanych do nauki jazdy nie wynika z kosztów przystosowania samochodu do nauki jazdy, ale przede wszystkim – z charakteru i okresu jego eksploatacji, gdyż pojazdy te są eksploatowane przez uczących się jeździć. W efekcie zużycie eksploatacyjne jest zdecydowanie wyższe niż przy normalnej eksploatacji, a zatem i okres amortyzacji takiego samochodu jest inny. Pojazdy do nauki jazdy są często wymieniane, bowiem szkoły nauki zazwyczaj zmieniają samochód wtedy, gdy (...) wprowadza nowy model do prowadzenia egzaminów. Biegły, potwierdzając, że ceny wynajmu pojazdu zastępczego przystosowanego do nauki jazdy są znacznie wyższe od cen wynajmu pojazdów do użytku osobistego, jednocześnie szczegółowo opisał czynniki wpływające na ten stan rzeczy. W ocenie sądu wnioski biegłego, potwierdzone jego wieloletnim doświadczeniem w tym zakresie, okazały się w pełni przekonujące. Biegły wyjaśniał, że co do zasady samochód przystosowany do nauki jazdy trudniej wynająć, aniżeli pojazd „zwykły” nieprzystosowany do nauki jazdy. Stąd należy liczyć się z tym, że wynajmujący kupując taki samochód stosuje stawki wyższe aniżeli stawki wobec pojazdów, które częściej są wynajmowane, a zatem ich wartość (cena) podlega szybszej amortyzacji.

Dodatkowo biegły wyjaśnił, że ustali, iż stawki katalogowe najmu co do zasady są prawdziwe i dotyczą realnych stawek najmu. Wyjaśnił, że ustalenie takie uczynił w oparciu o telefony do punktów najmu takich pojazdów, gdzie podawał się za klienta, zaś ceny podawane przy takim kontakcie, nie różniły się od katalogowych.

Odnosnie ofert przedstawionych przez powoda, które wskazywać miały na stosunkowo niskie stawki najmu, biegły wyjaśnił, analizując te oferty, że mają one charakter ogólny. Biegły, powołując się na swoje doświadczenia i badania w tym przedmiocie wyjaśnił, że podstawowa stawka najmu pojazdu może być rzeczywiście niska, przy czym nie uwzględnia ona szeregu dodatkowych a jednak niezbędnych i pożądaných opcji najmu, takich jak ubezpieczenie pojazdu, zniesienie udziału własnego w uszkodzeniach, możliwość wyjazdu za granicę, możliwość zmiany kierowców, brak limitu kilometrów. Dodając dodatkowe opłaty za wymienione opcje, stawka najmu odpowiednio wzrasta.

Należy jednocześnie wskazać, że kalkulację biegły przeprowadził w oparciu o badanie szeregu ofert, przy czym pozwany przedstawia pewne kolejne oferty, które biegły mógł oczywiście uwzględnić, nie może jedna zejść z pola widzenia, że nie można wykluczyć, że istnieją również stawki najmu znacznie przewyższające stawkę średnią, co w efekcie nie może zmienić ustaleń biegłego w zakresie średniej dobowej stawki najmu.

Wyjaśnienia wymaga przy tym, iż strona pozwana usiłowała wykazać, nieskutecznie zresztą, jakoby przedmiotowa stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego została znacznie zawyżona, sugerując jednocześnie, iż na rynku pojazdów zastępczych przystosowanych do nauki jazdy może dochodzić do zмовы cenowej wynajmujących. Strona pozwana na dowód swoich twierdzeń przedłożyła dokumenty w postaci cennika grupy (...) z 2009 r. ze stawką za pojazd przystosowany do nauki jazdy 89-100 zł netto za dzień (k. 49) oraz cennik tej samej grupy z 2012 r. ze stawką 400 zł netto za dzień (k. 50). Z dokumentu tego wynikać miałyby, iż niegdyś uczestnicy gry rynkowej konkurowali ze sobą jawnie a obecnie wypożyczalnie pojazdów wpisują do cenników ceny nieosiągalne dla potencjalnych odbiorców. Strona pozwana nie uwzględniła jednak, iż przedmiotowe cenniki wskazują również stosunkowe podwyżki cen wynajmu pojazdów „zwykłych” na przestrzeni kilku lat. Tymczasem pozwana przedkładając dowód w postaci ww. cenników jedynie przyznała, iż kwota 400 zł za wynajem pojazdu przystosowanego do nauki jazdy stanowi stawkę występującą na rynku. Co więcej, biegły, odnosząc się do stawki ujętej w cennikach, wyjaśnił, iż wartość stawki zaproponowanej przez wypożyczalnię w wysokości 400 zł netto oscyluje w przedziale cenowym ofert obowiązujących na rynku i uznał ją za zasadną i ugruntowaną w cenniku wynajmu tego typu pojazdów.

Nie sposób zatem podejrzewać, że mogło w warunkach niniejszej sprawy dojść do naruszenia art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Znaczny wzrost cen w warunkach gospodarki rynkowej generowany jest bowiem między innymi przez wzrost popytu na oferowaną usługę. Relatywnie wysokie ceny najmu pojazdów zastępczych przystosowanych do nauki jazdy można zatem w prosty sposób wyjaśnić zwiększeniem zapotrzebowania na tego typu pojazdy. Sąd nie neguje, iż hipotetycznie wśród wynajmujących pojazdy zastępcze mogło dojść do tzw. „zмовы cenowej”, niemniej jednak zasada ekonomii myślenia przemawia za wyborem w pierwszej kolejności hipotezy obciążonej najmniejszą ilością założeń. W tej sytuacji, na pozwanej w całości spoczął obowiązek wykazania, iż przyczyną wzrostu cen miałyby być naruszenie przepisów wyżej wskazanej ustawy, a nie zaś naturalne procesy rynkowe. Jednakże, strona pozwana nie udźwignęła ciężaru dowodu w tym zakresie.

Z uwagi na powyższe, zasadnym było obliczenie rzeczywiście przysługującego powodowi odszkodowania w oparciu o iloczyn stawki dziennej 400 zł netto i standardowego czasu naprawy w wymiarze 20 dni, pomniejszonego o dotychczas uiszczony oraz zasądzone odszkodowanie w wysokości 2.750 zł. Kierując się powyższymi ustaleniami, przyjęć należało, że rzeczywista poniesiona przez powoda szkoda związana kosztami wynajmu pojazdu zastępczego mieściła się w kwocie 9.840 zł brutto, przy czym pozwana pokryła szkodę w wysokości 2.750 zł. Do zapłaty pozostaje zatem kwota 7.090 zł. Kwota ta jest wyższa od kwoty dochodzonej pozwem.

Mając na uwadze powyższe powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez powodów koszty złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 255 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 1.200 zł, zgodnie z § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348), oraz część wynagrodzenia biegłego w kwocie 165,11 zł (pokryta z zaliczki wpłaconej przez powodów).

Obowiązek zwrotu na rzecz powodów solidarnie kwoty 534,89 zł wynikał z faktu uiszczenia przez pełnomocnika powodów zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 700, zapłaty z tej zaliczki części wynagrodzenia biegłemu (700 złotych – 165,11 złotych = 534,89 złotych) i jej rozliczenia zgodnie z normą art. 84 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)